

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **A. B.**

o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 października 2014 r., utrzymującym w mocy zarządzenie sędziego V Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 września 2014 r. o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 22 stycznia 2015 r.,
zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie Przewodniczącego III Wydziału Karnego Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2014 r., sygn. akt III KO 95/15,
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

A. B. w dniu 19 października 2014 r. skierował do Sądu Najwyższego osobisty wniosek o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 14 października 2014 r., utrzymującym w mocy zarządzenie sędziego V Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 września 2014 r. o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

Zaskarżonym zarządzeniem, na podstawie art. 545 § 1 w zw. z art. 530 § 2 i art. 429 § 1 k.p.k., Przewodniczący III Wydziału Karnego Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia tego wniosku jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

W wywiedzionym zażaleniu wnioskodawca zarzucił wskazanemu rozstrzygnięciu naruszenie przepisów prawa procesowego a to: art. 540 a i b, art. 541 i art. 545 § 1 w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., kwestionując również zasadność przywołanych dla jego uzasadnienia judykatów Sądu Najwyższego. Powołując się

na powyższe skarżący wniósł on o uchylenie tegoż zarządzenia, celem dalszego procedowania w przedmiocie wniosku o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, bowiem nie przedstawia żadnych argumentów, które podważałyby trafność kwestionowanej decyzji. Słusznie uznano w zaskarżonym zarządzeniu że nie jest możliwe wznowienie postępowania wznowieniowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem o oddaleniu wniosku strony albo o braku podstaw do wznowienia postępowania z inicjatywy strony lub z urzędu. Trafnie przyjęto, że dotyczy to również objętego wnioskiem o wznowienie postanowienia Sądu Apelacyjnego, które wprowadziło formalne przeszkody prowadzenia postępowania wznowieniowego zainicjowanego przez A. B., jednak spowodowało prawomocne zakończenie tego postępowania. Należy podkreślić, że przepisy art. 540 k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k. precyzujące jakie postępowania podlegają wznowieniu, obejmują swym zakresem postępowania sądowe w przedmiocie procesu, a zatem tyżące odpowiedzialności prawnej oskarżonego lub obwinionego, w tym dopuszczalności procedowania w tej materii, a także postępowania sądowe odnoszące się do odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu niesłusznego pozbawienia wolności, ewentualnie te postępowania uboczne, które nie są związane z zasadniczym nurtem procesu ale mają charakter autonomiczny. Natomiast w postępowaniu wznowieniowym rozstrzygany jest problem istnienia podstaw do samego wznowienia procesu podniesionych we wniosku skierowanym do prawomocnego orzeczenia, w którym kwestia odpowiedzialności prawnej została już rozstrzygnięta (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 20 maja 2010 r., OSNKW 2010/8/73).

W związku z tym nie budzi zastrzeżeń zarówno merytoryczna zasadność decyzji podjętej w zaskarżonym zarządzeniu, która nie narusza żadnego z przepisów prawa procesowego wskazanych w zażaleniu, jak i trafność powołanych dla jego uzasadnienia orzeczeń Sądu Najwyższego, które wbrew stanowisku skarżącego w dalszym ciągu zachowują swoją aktualność.

Uwzględniając te wszystkie uwagi Sąd Najwyższy zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

